

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်.)

မျှင်စ

L ဂဏ်း

သစ္စာရွာသောမိုးကောင်းကင်

“ညီမလေးကို စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းမဆိုခိုင်းပါနဲ့ ဖေဖေ၊ စားဝတ်နေရေးအတွက် လောက်ငံအောင် ကျွန်တော်ရှာပေးပါ့မယ်”

အလုပ်ကပြန်ရောက်တယ်ဆို မနားနိုင်ဘဲ ညီမဖြစ်သူကို ပြန်သွားကြိုဖို့ အင်္ကျီကိုချွတ်လိုက်ပြီးမှ ပြန်ဝတ်နေရသည့် သားဖြစ်သူကို ဦးနှင်းမိုး ခပ်ငေးငေးကြည့်နေလျက် ...

“သားရယ် ... စားဝတ်နေရေးဆိုတဲ့ အရေးသုံးပါးထဲမှာ အရေးမကြီးတာဘာရှိလဲ၊ စားဖို့ ဝတ်ဖို့ နေဖို့ အားလုံးက အရေးကြီးတာချည်းပဲ၊ ဒါ့အပြင် အိမ်ပေါင်ထားရလို့ လစဉ် အတိုးငါးထောင်ပေးနေရတာက ရှိသေးတယ်၊ ဒါတွေကို သားတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုရုန်းနိုင်မှာလဲ၊ ဒီကြားထဲ သမီးက စာမေးပွဲနားနီးတိုင်း အနီးကပ်တက်ရတာနဲ့၊ ငွေသွင်းရတာနဲ့ ”

“ဘာဖြစ်လဲ ဖေဖေ၊ ပေးချိန်တန်လို့ ပေးနိုင်ရင်ပြီးတာပဲ”

“အဲဒါကို မင်းညီမက သူ့အစ်ကိုပင်ပန်းလို့ တဲ့ ၊ မပြောရက်လို့ တဲ့ ၊ ညပိုင်းခဏလေးပဲဆိုရတယ်၊ သုံးထောင်ရတယ်ဆိုတော့ ...”

“ဘယ်လောက်ရရ ဖေဖေ၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆိုတယ်ဆိုတာ ...”

သူ ဆက်မပြောဖြစ်တော့ပါ။

“ကျွန်တော် ညီမလေးကို သွားကြိုလိုက်ဦးမယ် ဖေဖေ”

သားထွက်သွားတော့ ဦးနှင်းမိုး ငေးငိုင်ကျန်ခဲ့၏။

တကယ်ဆို သားက မွေးစားသား၊ သားကို မွေးစားခဲ့တုန်းက အိမ်မှ စီးပွားရေး ပြည့်စုံကြွယ်ဝကာ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းနဲ့ ဖြစ်သည် ။

သားက အသက်ဆယ်နှစ်၊ သမီးလေးက သုံးနှစ်ပဲရှိသေးသည် ။

“ဒီကလေးက ဘယ်ကခေါ်လာတာလဲ ကိုမိုး၊ ကိုယ့်မှာ သမီးရှိတယ်၊ နောက်ထပ်လည်း ရချင်ရဦးမှာ ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူများ သားသမီးကို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ခေါ်မွေးရတာလဲ”

သမီးရဲ့ မေမေက အပြင်းအထန် တားမြစ်ခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ သားက ခိုကိုးရာမဲ့လေး ...

သူများ အိမ်မှာ မသထားရေစာစားရင်း ကျောင်းတက်ရဖို့ အတွက် ဘယ်သူဘာပြောပြော ခေါင်းငုံ့ခံလျက် ...။

တလက်လက်တောက်နေတတ်သည့် မျက်လုံးများမှာ မာနတွေအပြည့်ရှိနေ၏။

တစ်နေ့ဆိုသော မနက်ဖြန်များ စွာအတွက် ကြိုးစားသွားမည့် ဇွဲ၊ လုံ့လတွေ ထိုမျက်ဝန်းများမှာ သူ မြင်ခဲ့ရသည် ။

ပြီးတော့ မဟာဆန်သောနဖူး၊ မျက်ခုံးနှင့် စူးတောက်နေသော မျက်ဝန်းများ ၊ ပါးမလိုလိုနှင့် ထူ၍ ပုံကျလှပသည့်နှုတ်ခမ်း။

အားလုံးတို့ ကို စုစည်းအကဲခတ်၍ ထိုဥပဓိရုပ်မျိုးကို သူသဘောကျသည် ၊ ယုံကြည်သည် ။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်ကိုယ် ခေါ်လာခဲ့သည် ။

ကလေးက သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ကပ်နေရှာတာမို့ ခေါ်လာခဲ့ဖို့ က မခဲ
ယဉ်းပေ။

“အမလေး...ခေါ်သာသွားပါ။ ထပ်တောင်မှ အလိုက်ပေးလိုက်ဦးမယ်
၊ ဒီက အိမ်နီးပါးနီးမို့ အမြင်မတော်တာနဲ့ ခေါ်ကျွေးထားတာ ဘယ်လော
က်ကြာပြီလဲ၊ သူလုပ်စာလေးလည်း ရှိရော လူကို ပိုက်ဆံမအပ်ဘဲနဲ့ ၊ ဒါ
ထမင်းဖိုး၊ ဒါဟင်းဖိုးနဲ့ ၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ဆယ်နှစ်သားမို့လို့ ၊ ဆယ့်
ငါးနှစ် လောက်သာဆိုရင် ကျွန်မတို့ ကို ရောင်းစားသွားဦးမှာ ၊ မြန်မြန်
သာ ခေါ်သွားစမ်းပါ”

ကိုပေါမိန်းမ မဝင်းကပြောတော့ သူ ပြုံးမိသေးသည် ။

“သားက ဘာအလုပ်လုပ်လို့ လဲကွ”

“ကျွန်တော် ပန်းရောင်းတယ်၊ ညနေကျတော့ ဈေးထဲမှာ သိမ်းတဲ့ ဆို
င်တွေကို ဝိုင်းကူသိမ်းပေးတယ်”

“သူတို့ ပေးချင်သလောက် ပေးတာပဲ၊ ပန်းရောင်းတာရယ်၊ အဲဒီက
ပေးတာရယ်၊ တစ်နေ့ ခုနစ်ရာ ကျော်ရတာ”

ကလေးက အားပါးတရပြောပြသလောက် သူ တကယ်ပဲ အံ့ဩသွား
ခဲ့သည် ။

ဆယ်နှစ်သားကလေးတစ်ယောက် ကြိုးစားမှုကို မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်
။

ဤသို့ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေး၍ ငွေရသည် ဆိုလျှင် ဒါဟာ ရိုးသားမှု၊
ကြိုးစားမှုရှိ၍ သာ ရိုးသားမှုကို ချီးမြှင့်ကြတာဖြစ်မည်။

“ဦးနဲ့ လိုက်ခဲ့မလား” မေးတော့

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ဖြေကာ အိမ်ထဲပြေးဝင်လျက် လွယ်အိတ် ဖောင်းဖောင်းလေး တစ်လုံးလွယ်ရင်း ပြန်ထွက်လာသည်။ ။

ပြီးတော့ ကားပေါ်ရောက်သည် နှင့် ...

“ဦး ဒီမှာ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံ”

ဟု ဆိုကာ အရွက်အသေးအကြီးအားလုံးကို စီစီရီရီလေး သေချာထပ်ထားသည့် ပိုက်ဆံထပ်ကလေးကို ရေတွက်ကြည့်လိုက်တော့ သုံးထောင်တိတိ။

“မင်းက ဒါတွေ အဝင်းတို့ ကို ဘာဖြစ်လို့ မအပ်တာလဲကွ၊ မင်းကို အဝင်းက ပိုက်ဆံမအပ်လို့ မကျေနပ်တာ မင်းမသိဘူးလား”

“သူက ကျွန်တော့်ကို ထမင်းကျွေးချင်မှ ကျွေးတာ၊ သူမကျွေးတဲ့ အခါ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်စားနိုင်အောင် စုထားတာပါ”

“ဪ”

ကလေးရယ်ဟု ရင်ထဲမှာ ညည်းညူမိလျက် ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်လိုက်မိသည်။ ။

“ဒါနဲ့ မင်းနာမည်ကို ပြောပါဦး”

“မင်းဦးသျှောင်”

“ဘယ်လို ...”

“မင်းဦးသျှောင်”

သူ သဘောကျသွားပေမယ့် မိန်းမကတော့ ရင်ဘတ်ထုလေသည်။ ။

“နာမည်ကြီးကလည်း စီးလိုက်တာ မင်းဦးသျှောင်တဲ့ ၊ နာမည်က သူများ ထိပ်မှာ ၊ လူကျတော့ ကလေးကချေ၊ မတန်မရာကြီးပါလား၊ ဒီက

လေးကို ကိုမိုး ရှင်မမွေးနဲ့ နော်”

တားမြစ်ခဲ့သည့်ကြားက ကလေးကို သည်းခံဖို့ ပြော၍ သူ ဇွတ်မွေးခဲ့သည်။ ။

မိန်းမဖြစ်သူလည်း နောက်ဆုံး လက်မြှောက်သွားကာ ကလေးကို ငြူစုဆောင့်အောင့်သည် မှ လွဲ၍ ဘာမှ မပြောတော့။

“သား ... မင်းအန်တီကို သည်းခံရမယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ဖေကြီးက ဘာမှ မပြောဘဲ ထွက်မသွားရဘူး၊ ရန်မဖြစ်ရဘူး၊ လူကြီးဘာပြောပြော သည်းခံမှ လူလိမ္မာကွ”

မင်းဦးညောင်က ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း မိန်းမ ဘာပြောပြော မကြားသလိုနေရှာသည်။ ။

အိမ်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စသာမက သမီးလေးကိုလည်း ချီပိုးထိန်းကျောင်း၍ ကြင်ကြင်နာနာရှိသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဘယ်လောက်မှ မကြာလိုက်ပါ။ မင်းဦးညောင်ကို ကိုးတန်းကျောင်းအပ်ဖို့ ပြင်လာတော့ မိန်းမက သူကိုယ်တိုင် လိုက်အပ်ပေးသည်။ ။

မွေးစားသားကို သားလို မေတ္တာထားနိုင်ခဲ့သည့်အချိန်မှာ ပင် အိမ်မှ စီးပွားရေးက လျှောကျ လာပြီ ဖြစ်၏။

ဦးနှင်းမိုး စီးပွားရှာတော်သလောက် လောင်းကစားဝါသနာပါသည်။ ။ မိန်းမဖြစ်သူက အနည်း အပါး လိုက်ဆော့၏။

အနည်းအပါးကနေ တစ်စစ ပဲ့လာရာမှ အိမ်ပေါင်လိုက်ရသည့်အချိန်တွင် မိန်းမဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ ။

“အားမငယ်ပါနဲ့ အဖေ၊ ကျွန်တော် ကျောင်းမတက်တော့ဘူး”

မင်းဦးသျှောင်က သူ့အလွန်လိုချင်သည့် ပညာရေးကို စွန့်လွှတ်ကာ အိမ်စီးပွားရေးကို အဖတ်ဆယ်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေသည့် လုပ်ငန်းများကို သူများကို ထိုးပေးလိုက်ရသောကြောင့် အားလုံးအခြေပျက်သွားခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်မှာ သမီးငယ်လေး ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကာစ ဖြစ်၏။

မင်းဦးသျှောင်က သူတတ်ထားသည့်ပညာနှင့် ဂျူဒိုကရာတေးသင်တန်းတစ်ခုမှာ နည်းပြဝင်လုပ်ခဲ့သည်။

ညဘက်ကျတော့ ကားမောင်း ...

တကယ် သားနဲ့ တူတဲ့ သားပါ။

ဦးနှင်းမိုး ကိုယ့်အပြစ်တွေ အများကြီးရှိခဲ့သော အတိတ်ကာလကို ပြန်လည်သတိရနေလျက် ...

ရင်ထဲက ပူလောင်မှုက ပိုပိုတောက်လောင်လာခဲ့၏။

သူက သားနဲ့ တူခဲ့သော်ငြား ကိုယ်က ဖခင်နဲ့ တူခဲ့ပါသလား။

★

“ဟဲ့ ... ဒီနေ့ ဘယ်သူလာကြိုမှာ လဲ ယောက်မ”

“အံ့မယ် ... ဘာလုပ်မလို့ လဲ”

“ငါ့ဟာငါ ဘာလုပ်လုပ်၊ နင်အသာနေစမ်းပါ ခိုင်ရာ၊ ကိုမင်းက တကယ်ချောတာ၊ အရပ်မြင့်မြင့် တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့၊ အဟီး ... အားကိုးချင်စရာကြီး၊ ရှုပါဖြောင့်သလို ရုပ်ကလည်း မိတယ်”

“ဟုတ်လား၊ သူပဲမြင်တယ်နော်၊ တို့တွေက မမြင်ဘူး”

“ဟုတ်ပဲ သတိုးရယ်၊ သနားပါတယ်၊ တို့ မယူတော့ဘူး၊ သူ့ကိုပဲ
ယောက်မတော်လိုက်စမ်းပါ”

“ကောင်းတာပေါ့”

သတိုးက ရယ်နေရင်း နှုတ်ခမ်းနီတွေကို ပိတ်စလေးနဲ့ ဖျက်ချပစ်နေ
၏။

“ဟဲ့ ... သတိုး”

“ဟင် ...”

“နင်ကလည်း ဒီမှာ အဝေမတည့်ဖြစ်နေတာကို ဘာမှ လည်း
ဝင်မပြောဘူး”

“မပြောအားပါဘူး၊ နင်တို့ ဟာနင်တို့ ခုနစ်ပိုင်းပဲပိုင်းယူယူ၊ နပ်နပ်ပဲ
စဉ်းယူယူ”

“တကယ်နော်”

သီချင်းဆိုကြသည့် သူတို့ အုပ်စုလေး ပြန်ခါနီးပြီမို့ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်စောင့်ရင်း မျက်နှာကို ပတ်ဖ်ထပ်ရိုက်ကြ၊
နှုတ်ခမ်းနီဆိုးကြ၊ ခေါင်းဖြီးတဲ့ သူကဖြီး။

သတိုးကတော့ နှုတ်ခမ်းနီဖျက်၊ မျက်နှာသစ်။

“သတိုးရယ် ... နင်ကလည်း လိမ်းတော့ဖြင့်ပါးပါးလေး၊ ဖျက်လိုက်
တာ၊ မျက်နှာက အရေပြားပါ ပဲ့ပါတော့မှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင့်အစ်ကို
က မိတ်ကပ်မလိမ်းရဘူး ပြောထားလို့လား၊ နေပါဦး၊ ညကျမှ ငါပြောပါ
ဦးမယ်၊ ကလေးကို သိပ်မချုပ်ချယ်ပါနဲ့လို့”

“ကျုံးလိုက်ပြန်ပြီ တစ်ပုံ”

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ...”

စကားပြောတိုင်း ကိုကိုအကြောင်းမပါလျှင် မပြီး။

တကယ်တမ်း ကိုကို လာပြီဆိုတော့ဖြင့် စေ့စေ့တောင်မကြည့်ဝံ့ကြတာ ရယ်စရာကြီး။

သတိုးက မှန်ထဲမှာ သေချာကြည့်၍ ကျေနပ်မှ ဆလင်းဘက်လေး ကောက်လွယ်လိုက်ပြီး

“ကိုကိုကဖြင့် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ မချုပ်ချယ်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်က မိတ်ကပ်ကိုမကြိုက်တာ”

“အေးပေါ့၊ နင်က လှပြီးသားပါ”

“သတိုးရေ”

“ရှင် ... မမ”

စကားပြောနေကြတုန်း ဆိုင်မှာ အမျိုးသမီးခေါင်းဆောင် မန်နေဂျာ မမဦး၏ ခေါ်သံကြောင့် သတိုးတံခါးဝနား ထွက်လာခဲ့မိ၏။

မမဦးက ရပ်စောင့်နေလျက် ...

“ကိုလင်းအုပ်စီးက တွေ့ခွင့်တောင်းနေတယ်ကွယ်၊ သူ မမူးပါဘူး၊ ဒီရှေ့နားပဲ စကားလေးနည်း နည်းပြောခွင့်ပေးပါတဲ့ ၊ သူ့လိုလူကို ဆက်ဆံရေးကျဲဖို့ မသင့်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ ညီမ ခဏဖြစ်ဖြစ် စကားပြောလိုက်ပါနော်”

“ရှင်”

သတိုး အခက်တွေ့သွားလေသည် ။

ဒီနေ့ ဖေဖေ သိပ်နေမကောင်းသည် မို့ ကိုကိုရောက်လာဖို့ က များသည်။ ။

ကိုကိုက ဖေဖေလို သတိုးရဲ့ အလုပ်ကို ဆက်စပ်နားလည်ပေးမယ့်သူ မဟုတ်။

“တွေ့မယ်မဟုတ်လား သတိုး၊ မင်းရဲ့ လုံခြုံရေးကို မဦး လုံးဝတာဝန်ယူပါတယ်”

သူ့ဆန်စား ရဲရမည်။ သတိုး ခေါင်းခါလို့ ရမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ။

“ဟုတ်ကဲ့”

သတိုး သူတို့ တွေ့ပြန်ထွက်နေကျ ဆိုင်၏ ဘေးတံခါး ပန်းပင်တန်းလေးတွေဆီ ဆင်းလာခဲ့မိ သည် ။

လင်းအုပ်စီးဆိုသည့်လူက မီးသီးချိတ်ဆွဲထားသည့် သစ်ခွတိုင်တစ်တိုင်ကို ပခုံးစောင်းနဲ့ မှီရပ်လျက် သတိုးဆင်းလာတာကို ဘောင်းဘီထဲ လက်တစ်ဖက်ထည့်၍ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဘာကိစ္စနဲ့ ကျွန်မကို တွေ့ချင်တာလဲ ဦးလင်းအုပ်စီး”

“အဲဒီလိုတော့ ကြိုတင်ဖွဲ့မပစ်နဲ့ ကွာ၊ တို့ ခုမှ အသက်သုံးဆယ်တောင် မပြည့်သေးဘူး၊ အများကြီး လိုသေးတာ၊ ဒီမှာ မင်း ကိုယ့်ကိုသိတယ်မဟုတ်လား”

မသိဘဲနေမလား ...

သတိုးသီချင်းဆိုတိုင်း သရဖူတစ်ခု အမြဲလာဆောင်းပေးသည့်သူ၊ ဆိုင်မှာ ပန်းကုံး၊ ပန်းစည်း၊ သရဖူ ဈေးအမျိုးမျိုးရှိသည်။ ။

ထိုထဲမှာ သရဖူက အမြင့်ဆုံးဖြစ်သည်။ ။

တစ်ခုကို နှစ်ထောင် ... သတိုးက တစ်ထောင်ရသည်။ ။

တစ်ညကို ပန်းကုံးတွေ၊ ပန်းစည်းတွေက အလျှံပယ်ရသည့်အပြင် သရဖူရသည် ဆိုလျှင် ထိုအဆိုရှင်က အားလုံးထဲမှာ အမြင့်ဆုံးဖြစ်ကာ ဝင်ငွေက မနည်းမနော။

ဆုချနေတုန်းကတော့ ဆုချသည့်သူကို ကျေးဇူးတင်သည်။ ။

အပြန်မှာ ပိုက်ဆံများများ ရတော့ ဝမ်းသာရသည်။ ။

ခုလိုအခါများ ဖြစ်လာလျှင်တော့ ...

“ဟိတ် ... ပြောလေ”

သူ ထပ်မေးတော့ သတိုး ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်မိကာ ခေါင်းလေး ကိုပါ ညိတ်ပြလိုက်ရသည်။ ။

လင်းအုပ်စီးက ပြုံးလိုက်ပြီး

“ကိုယ်က ခင်သတိုးဆိုတဲ့ နာမည်ကို အစောကြီးကတည်းက စိတ်ဝင်စားနေတာ”

ဆံပင်တွေ တင်ပါးအထက်မှာ ဖားလျားပြန့်ဝဲလျက် ဆံစတွေကို ဘီးကုပ်လေးနဲ့ သိမ်းထိုးထားသဖြင့် ကကြီးပုံနဖူးပြေပြေလေးနှင့် ဝင်းပြည့်သောမျက်နှာ ပြောင်ပြောင်လေးကို လင်းအုပ်စီးက အားမနာတမ်းစိုက်ကြည့်၏။

သတိုး သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေရတာ မလုံခြုံသလို ဖြစ်လာရကာ

“ဦးလင်းအုပ်စီး ပြောစရာရှိတာကိုပဲ ပြောပါ”

“ခုပြောနေတာပဲလေ၊ မင်း သိပ်လှတယ် ခင်သတိုး၊ စင်ပေါ်တက်လာတော့လည်း သူများ တွေလို သိပ်ပြင်ထားတာမဟုတ်ဘဲ လှတာ၊ ခု

လိုမြင်လိုက်တော့ လှမှန်းပိုသိတယ်”

ပန်းနုရောင် ပိုးပျော့အင်္ကျီလက်ပြတ်လည်ဟိုက်ကို အပေါ်လွှာ ပါးပါးလေးထပ်ဝတ်ထားသည့် သတိုးကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်လေးက သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ကပ်ငြိပါသွားတော့မည့်နှယ်။

မျက်လုံးရိုင်းအောက်မှာ သတိုး ဘယ်လိုမှ မနေတတ်။

“ချီးကျူးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလင်းအုပ်စီး၊ ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါ”

သတိုး ချက်ချင်းလှည့်ထွက်တော့ သူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

“နေဦးလေ၊ ကိုယ်ပြောချင်တဲ့ အဓိကက ဒါမဟုတ်သေးဘူး”

လင်းအုပ်စီး သတိုးဘေးမှာ လာရပ်လိုက်၍

“မနက်ဖြန်ည ကိုယ်လာတဲ့ အချိန် မင်းကို ကိုယ်တွေ့ချင်တယ်၊ ကိုယ်နဲ့ အတူ စားသောက်ရင်း စကားပြောရအောင်၊ အဲဒီအချိန်အတွက် မင်းအလုပ်ချိန် ပွန်းပဲ့သွားတယ်ဆိုရင် ကိုယ် သုံးဆပေးမယ်”

သတိုးမျက်နှာလေး တင်းမာသွားသည် ။

လင်းအုပ်စီးက လူပေပဲ။ ဒီဆိုင်မှာ လာစားနေကျဖောက်သည် ။

နိုက်ကလပ်တွေမှာ လည်း သူ့နာမည်ပဲဖြစ်ကြောင်း သတင်းတွေ ထွက်ထားသည် ။

“မိန်းမလည်း မယူဘူး၊ ဘယ်ယူမလဲဟ၊ သူက ငွေရှိတိုင်း ပွေလို့ ရနေတာကို၊ ချမ်းသာလိုက်တာလည်း တအားပဲ၊ သူက သူဌေးသား မဟုတ်ဘူး ၊ သူဌေး၊ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးတွေနဲ့ ကားကို ထည်လဲ စီးနေတာ”

ဒီလိုချမ်းသာပေမယ့် စာရိတ္တဆင်းရဲသူကို သတိုး အထင်မကြီးပါ။

ပြီးတော့ ရုပ်ကလည်း ခေတဲ့ သူမဟုတ်။

ဖြူဖြူချောချောနှင့် ပြုံးတာ ရယ်တာ သူ့စတိုင်နဲ့ သူတော့ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည် သာ သူ့ကို အတည်အတံ့ မဟေသိဖြစ်ချင်လို့ ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြသည့်မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပဲတဲ့ ။

ဒါမျိုးတော့ သတိုးအဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ဒီလူကို အထင်ကြီးလို့ လည်း မရ။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦးလင်းအုပ်စီး၊ သီချင်းဆိုတာက ဝမ်းရေးအတွက် မဖြစ်ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ ဖြေရှင်းရတာပါ။ ဒီဆိုင်မှာ ကျွန်မလာတာ သီချင်းဆိုဖို့၊ ဧည့်ခံဖို့ မဟုတ်ဘူး ”

လင်းအုပ်စီးက ဟင့်ခနဲရယ်၍ သတိုးတစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်ပစ်သည် ။

“ဧည့်ခံခိုင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲကွာ၊ ကိုယ်က ဖိတ်တာပါ။ ဒီအတွက် မင်းမှာ ဘာထိခိုက်စရာရှိသလဲ”

“ကျွန်မသိက္ခာကို အများကြီးထိခိုက်နိုင်တယ် ဦးလင်းအုပ်စီး၊ ရှင်ဝါသနာပါရင် ဒါမျိုးဂုဏ်ယူ တတ်တဲ့ မိန်းမတွေကို ဖိတ်ပါ”

“စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ စားပွဲတစ်လုံးတည်းထိုင်ပြီး စားသောက်ဖို့ ကိုယ်က မိန်းကလေးတိုင်းကို ဖိတ်လိမ့်မယ်လို့ မင်းထင်လို့ လား”

“ဒါကတော့ ရှင့်ကိစ္စပဲလေ၊ ကျွန်မဘက်က လက်မခံဘူးလို့ ပြောပြီး ပါပြီ၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

သတိုးနောက်ကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အပြေးတစ်ပိုင်း လှည့်ဝင်လာခဲ့သည် ။

ပါးလျာသည့် နှုတ်ခမ်းစုံမှ ညှို့ငင်သော အပြုံးတစ်ရပ်က မျက်ဝန်းထဲ မှာ ငြိတွယ်ပါလာ၏။

စူးရှတတ်သော အရက်ရှိန်နှင့် ရီဝေဝေပြောင်းလဲနေသည့် မျက်လုံးများက ဆွဲဆောင်မှုတွေရှိနေသည် ။

သည် လူသည် ရုပ်ရည်ရူပကာနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ မိန်းမချော မိန်းမလှများ စွာကို သိမ်းသွင်းဖျက်ဆီးနေသည့်လူ။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဘာတဲ့ လဲ၊ ပြောနေကြပုံက အချေအတင်ပါလား။”

“လင်းအုပ်စီးက အဖြူရောင်နဲ့ လောင်းကုတ်ဖားဖားကြီးနဲ့ နင်က ယဉ်စစလေး၊ အရမ်းလိုက် တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ လင်းအုပ်စီး ခုလိုမျိုး သူကိုယ်တိုင်လာတွေ့တာ ငါတို့ ဆီမှာ တစ်ခါမှ မရှိဖူးဘူး၊ ဟိုးအရင် နင်မဆိုခင်ကတည်းက သူသဘောကျရင် သူ့နာမည်နဲ့ ပန်းစည်းပို့ခိုင်းပြီး ပြန်သွားတာပဲ၊ နင့်ကျမှ ကိုယ်တိုင် လာပြီး သရဖူဆောင်းပေးတယ်၊ တွေ့ခွင့်တွေ ဘာတွေ တောင်းလို့ ”

“တော်ကြစမ်းပါဟာ၊ အလကားလူကြီး။”

“ဘယ်ကလာ လူကြီးရမှာ လဲ၊ ခုမှ အလွန်ဆုံးရှိလှ နှစ်ဆယ့်ငါးလောက်ပဲရှိဦးမှာ ၊ စီးပွားရေးလုပ် ငန်းတွေလုပ်ပြီး ချမ်းသာလွန်းလို့ ဦးတပ်ခေါ်နေကြတာဟ၊ နင်နဲ့ မတွေ့လိုက်တဲ့ ယုယသူဆိုရင် လင်းအုပ်စီးကို ဆွဲဆောင်ဖို့ ကြိုးစားသေးတာ”

သတိုးက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့၍

“ဘယ်ရမလဲ၊ ဒီလူကြီးက စားနေကျကြောင်ပါးကြီးပဲ”

“ဒါလည်း ဒါပေါ့ဟာ၊ သူတို့လိုလူက လိုတရနေတာကိုး၊ သူအထင်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေးက တို့လို စားသောက်ဆိုင်က မိန်းကလေးဖြစ်ပါ့မလား”

“ဒါများ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မြှောက်ပင့်ပြောနေကြတာလဲ”

“မြှောက်ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့ က ဝမ်းသာလို့ ပါ၊ သူ့လိုလူက နင့်ကို တွေ့ခွင့်တွေ ဘာတွေ တောင်းနေတော့”

“ဟော ... ဟိုမှာ ကိုကို လာပြီ”

အဝင်ဝဆီသို့ကြည့်ရင်း ခုံပုလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေသည့် သတိုးက ဖျတ်ခနဲ ထရပ်၏။

“အံ့မယ် ... တို့ ကတော့ သူ့ကိုစောင့်နေလိုက်ရတာ၊ သူ့ကိုကိုလာ တော့ တွေ့လား”

“ယောက်မ ... ဒီကမှာ ထားတာ သူ့ကိုပြောလိုက်ဦးနော်”

နောက်ကအသံတွေကို ကျောခိုင်းခဲ့လျက် သတိုး ကိုကိုဆီ ပြေးထွက်လာခဲ့သည် ။

“ကိုကိုကလည်း နောက်ကျလိုက်တာ”

ကိုကိုလက်မောင်းကို တအားဆွဲဖက်၍ နှုတ်ခမ်းစူမိ၏။

ဘယ်လောက်စိတ်ညစ်ညစ် သတိုး ကိုကိုကိုမြင်လိုက်ရလျှင် အားလုံးကို မေ့သွားတတ်သူဖြစ် သည် ။

သိုင်းသင်တန်းကအပြန် ချက်ချင်းဝင်လာတာမို့ ရှမ်းဘောင်းဘီပွပွ ခပ်နွမ်းနွမ်း၊ လောင်းကုတ် ကြီးနှင့် ကိုကိုပုံစံက မသပ်ရပ်သလိုရှိပေမယ့် အမြဲတမ်း ရှင်းသန့်နေတတ်သော ဒီမျက်နှာကို မော့ကြည့် လိုက်မိတို

င်း ရင်ထဲမှာ နှစ်သက်မြတ်နိုးအားကိုးခြင်းများ ဖြင့် ပြည့်လျှံခဲ့သည်။ ။

သတိုး ကိုကိုကို ချစ်လေသည်။ ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မျက်နှာကြီးက”

လမ်းမကြီးပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူ အေးဆေးစွာလျှောက်လာကြရင်း သတိုး ကိုကိုခါးကို ဆွဲဖက် လိုက်တော့ ကိုကိုက အသာလေးဖြုတ်ချပစ်လိုက်ကာ ...

“သီချင်းမဆိုပါနဲ့ လို့ ကိုကိုပြောထားသားနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆိုနေရတာလဲ ညီမလေးရာ”

“ကိုကိုကလည်း ”

သတိုးက ကိုကိုဖြုတ်ချသည့်လက်နှင့် ခါးကို ပြန်ဖက်၍ တစ်ကိုယ်လုံးကပ်သပ်မှီနွဲ့ကာ ...

“သီချင်းလေး သုံးပုဒ်လောက်ပဲ ဆိုရတာကို၊ တစ်ညခြောက်ထောင်၊ ခုနစ်ထောင်ရတာ၊ ဘာမှ ဖြစ်သွားတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုကိုရာ”

“မဖြစ်သေးခင် ရှောင်ရမှာ ပေါ့၊ ဖြစ်ပြီဆို ကိုကိုတို့ အနားမှာ မရှိရင် ညည်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကိုကိုမလာသရွေ့ သတိုးက အပြင်ကို တစ်ဖဝါးမှ မထွက်ဘူး၊ ဘာဖြစ်စရာမှ လည်း မရှိဘူး”

ကိုကိုက မျက်မှောင်ကုတ်လျက် သတိုးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ပြောလိုက်ရင် ညည်းမှာ ဆင်ခြေချည်းပဲ၊ တော်ပြီ ... ဖေဖေမတား

လည်း ကိုကိုမကြိုက်ဘူး၊ နောက်ထပ်တစ်ပတ်ပဲ၊ သီချင်းမဆိုရတော့ဘူး”

“ဟာ ... တစ်ပတ်တော့မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုရာ၊ တစ်လနော် ... တစ်လ၊ တစ်လပဲ ဆိုမယ်၊ ပြီးရင် တကယ်မဆိုတော့ဘူး”

“တစ်လတောင် ဘာဖြစ်လို့ ဆိုမှာ လဲ”

“သတိုး အဝတ်အစားချုပ်မယ်၊ ကိုကိုအတွက် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံ တစ်စုံဝယ်ပေးမယ်၊ ဖေဖေ အတွက် အကောင်းစား ပွဲတိုးဝတ်စုံတစ်စုံ၊ ပုဆိုးနဲ့ တိုက်ပုံပေါ့၊ အဲဒါတွေဝယ်ပြီး တော်ပြီ”

“တော်ပါကွာ၊ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ”

“ကိုကိုဝတ်ဖို့ ပေါ့၊ ကိုကို အရပ်မြင့်တယ်၊ ကိုယ်လုံးလည်း တောင့်တယ်၊ အဆီအပိုမရှိဘဲ ဗိုက်ကရှုပ်ရှုပ်နဲ့ လမ်းလျှောက်တာ ကြည့်ကောင်းတယ်၊ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့ ဆို သိပ်လှမှာ ”

“တော်ပြီ၊ တော်ပြီ”

“အံ့မယ် ... မတော်ပါဘူး၊ တကယ်ဝယ်မှာ ”

သတိုးမျက်နှာလေးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း အမှောင်ထဲက မျက်လုံးတွေကို စိတ်အာရုံမှာ ဖျတ်ခနဲ ထင်ကာ မင်းဦးသျှောင် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

ကားမှတ်တိုင်တစ်ခုအလွန် ခပ်မှောင်မှောင် ဈေးဆိုင်တဲလေးထဲမှ လူရွယ်သုံးယောက် ထွက်လျှောက်လာကြ၏။

သုံးယောက်လုံး ဆံပင်ရှည်များ နှင့်ဖြစ်ကာ အားလုံးထဲမှာ ခပ်ဝဝတစ်ယောက်ပဲပါသည် ။

ထိုဝဝက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပုံရလျက် လက်မှာ ဟမ်းချိန်းကြီးက ထူထူခဲခဲကြီးကို ပြူးပြဲအောင် ဝတ်ထားသည်။ ။

လည်ပင်းမှာ ဘတ်ကြိုးတုတ်တုတ် စိန်လက်စွပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် လူရုပ်ကလည်း ခပ်ကြောင် ကြောင် ...

သူက ရှေ့ကို ပြီးမဲ့မဲ့တိုးတက်လာတော့ သတိုးကိုပဲကြည့်လျက်။

“ခင်သတိုး ... ဟဲ ဟဲ ... သိပ်လှတာပဲနော်”

ဟု စပ်ဖြဖြပြော၍ မင်းဦးသျှောင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကို တင်းခနဲတည်ပစ်လိုက်၏။

“ဟိတ်ကောင် ... မင်းက ဘာကောင်လဲကွ၊ ငါတို့ ကို ဒီလိုညွန့်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ခင်သတိုးက ငါတို့ ရဲ့ ...”

“ခွပ်”

“အ”

မေးဖျားနဲ့ လက်သီးမိတ်ဆက်ကာ လူဝမော့ခနဲ လန်သွား၏။

“ဟိတ်”

“ခွပ်”

“ဘုတ်”

“အင့်”

နှစ်ယောက်က ပြေးကန်ကြသည်။ ။

ခြေထောက်ကို လက်ဖျံနဲ့ ရိုက်ထုတ်ရင်း တစ်ယောက်ဆီကို ပတ်ကန်ပစ်လိုက်၍ သူ့ကန်ချက်က မထိဘဲ ကိုယ့်ကန်ချက်က နံရိုးကြားထဲသို့

ထိထိမိမိဝင်သွားသည်။ ။

နောက်ထပ် ဟန်ချက်ပျက်သွားသူကို ခူးနဲ့ ပစ်တိုက်လိုက်တော့ နှစ်
ကောင်မှောက်သွားသည်။ ။

လူဝက နှုတ်ခမ်းကသွေးကို လက်ခုံနဲ့ သုတ်ရင်း မှုန်တေတေ ကြည့်
သည်။ ။

“မှတ်ထားလိုက်ဦး၊ ဒါငါ့ညီမ၊ မင်းတို့ နောက်ထပ်ဗရတ်ကျဖို့ စိတ်
ကူးရင် ဒီထက်နာမယ်မှတ်၊ ငါ့နာမည်လည်း မှတ်ထားဦး၊ King သင်တ
န်းကျောင်းက နည်းပြ မင်းဦးသျှောင်”

“ကိုကို”

“ဟင်”

သတိုးက ဖတ်နေသည့် မင်းဦးသျှောင်လက်ထဲက စာအုပ်ကို ဆတ်ခ
နဲဆွဲယူကာ အိပ်ရာဘေးမှာ ဆောင့်အောင့်ထိုင်ချလိုက်၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ ညီမလေးရာ၊ ပြန်ပေး စာအုပ်”

“မပေးပါဘူး”

ကိုယ့်အိပ်ခန်း၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ မို့ မင်းဦးသျှောင် လဲလျောင်းနေရာမှ
ထထိုင်လိုက်ရသည်။ ။ သတိုးနဲ့ သူက မောင်နှမအရင်းမဟုတ်။

ဘေးလူတွေမသိကြသော်လည်း သူတို့ မိသားစုသုံးယောက်ကတော့
သိသည်။ ။

မသင့်တော်တော့သည့်အရွယ်တွေမို့ အနေအထိုင် မဆင်ခြင်လို့ မဖြ
စ်။

“ကိုကို”

“ဘာလဲ ဘာလဲပြော”

“ကြည့်ပါလား၊ ရုပ်က ... ဒါဘယ်သူစာလဲ၊ နဒီချိုဆိုတာ ဘယ်သူလဲပြော”

“ကိုကို တပည့်မလေးပါ”

သတိုးက စာကို လက်ထဲမှာ လုံးထွေးကိုင်ပစ်လိုက်ကာ

“ဟင် ... တိုက်ကွန်ဒိုတွေ ဘာတွေ သင်ပေးနေတဲ့ ကျောင်းမှာ မိန်းကလေးတွေရှိလို့ လား”

“အများကြီး”

သတိုး နှုတ်ခမ်းလေးစုသွား၏။

“စာထဲမှာ မိတ်ဆက်ထားလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုခင်တယ်၊ ဘယ်ညာခင်တယ်နဲ့ ချွေဖျစ်နေတာပဲ၊ အိမ်ပြန်တိုင်း သူကားနဲ့ ပို့ပေးပါရစေတဲ့ ၊ သူက ဘာလဲ၊ ကိုကိုနော် ... မရိုးသားတာ အသိသာကြီး”

“ကိုကိုက ရိုးပါတယ်”

“ဒီရုပ်ကြီးလား ရိုးတာ”

“ဟောဗျာ ... ဘာလဲ ကိုကိုရုပ်က နှာဘူးနဲ့ တူနေလို့ လား”

“နှာဘူးနဲ့ တူနေရင် ဟိုကကော ဒီလိုကြိုက်နေပါ့မလားလို့ ၊ မရဘူး ကိုကိုနော် ... ရည်းစားထား ဝံ့ရင်ထားကြည့်”

မင်းဦးသျှောင်က အိပ်ရာထက်က ဆင်းဖို့ ပြင်တော့ သတိုးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ အတင်းတိုးဝင် လိုက်ကာ ...

“ကိုကို”

မင်းဦးသျှောင် ဒုက္ခရောက်သွား၏။

ဒီကောင်မလေး သိလျက်နဲ့ ဆိုးနေတာပါ။

အိပ်ရာပေါ်မှာ မို့ သူ့မှာ ပြန်ဖက်ထားရအခက်၊ တွန်းလည်း မပစ်ရက်။

“ကိုကို သတိုးကိုထားခဲ့ပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ မယူရဘူးနော်”

“ဘယ်သူကယူမယ်ပြောနေလို့ လဲ ညီမလေးရာ၊ ဖယ် ... ကိုကို ရေသောက်မလို့ ”

သူ ရေအိုးနားထလာတော့ သတိုးက လက်မောင်းကိုကိုင်၍ လိုက်လာသည် ပဲဖြစ်ကာ ...

“ကိုကို”

“ဟင်”

“နဒီချိုက လှလားဟင်”

“မလှပါဘူး”

“ကိုကို မညာနဲ့ နော်”

“ညာစရာလား”

“ကိုကို”

“ဟာကွာ”

သောက်နေရသည့်ရေခွက်ကို ဆွဲယူပစ်လိုက်သဖြင့် မင်းဦးသျှောင် လည်နင်သွားသည် ။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွ၊ ရေတောင် ဖြောင့်ဖြောင့်မသောက်ရ

ဘူး”

“ကိုကိုက အကြာကြီး တမင်သက်သက်လုပ်နေတာ၊ သတိုးပြောတာ ကို နားမထောင်ချင်လို့ ”

ရေခွက်ကို ရေအိုးပေါ်ဆောင့်ချကာ မျက်ရည်လေးလည်လျက် သတိုးလှည့်ထွက်သွားတော့ မင်းဦးညောင် ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲကာ ...

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကဲ ... ဘာလဲပြော”

သတိုးက ချောလိုက်မှ မျက်ရည်တွေ ပိုမိုပြည့်ဝိုင်းလာကာ လက်ကို ဇွတ်ပြန်ရုန်း၏။

“ဖယ်ပါ ကိုကိုရာ၊ မပြောတော့ဘူး”

“ပြောပါကွာ၊ အဲဒီလို စိတ်မကောက်ရဘူး၊ ယောက်ျားရရင် အထုပ်ရ တတ်တယ်”

မင်းဦးညောင်က ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကိုကိုင်၍ အတင်းချော့တော့ သတိုးမျက်ရည်ပြည့်ဝိုင်းသော မျက်ဝန်းကလေးများ နှင့် မော့ကြည့်ကာ ...

“ကိုကိုက သတိုးကို သူများ နဲ့ ပေးစားပစ်တော့မှာ လားဟင်”

ပြီးနေသည့် မင်းဦးညောင်မျက်နှာ ညို့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

အရွယ်လေးတွေရ လာပြီဆိုကတည်းက ဒီကောင်မလေး မေးမေး လာတတ်သည့် မေးခွန်းအချို့က သူ့ကို အသက်ရှူမှားစေခဲ့တာ ခဏခဏ ...

မောင်နှမ မဟုတ်ကြမှန်း သိထားလျက်နဲ့ ညီမလေးရယ် ...

“ပြောလေ ကိုကို”

“ညီမလေးရယ် ... ညည်းချစ်တဲ့ သူတွေ့တဲ့ အခါ ကိုကိုက တားရင်

ကော ရမှာ မို့လို့ လား”

“သတိုး ကိုကိုကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး”

ဟင် ...

သတိုးစကားကို ဘယ်လိုရှောင်လွှဲရမှန်းမသိတော့။

သတိုးကို သူ မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ မောင်နှမချစ်တာမျိုး က စခဲ့တာမို့ ရုတ်တရက် မရိုးသားဖို့ က အုပ်ထိန်းသူနေရာမှာ တစ်ဝက် ရောက်နေရသည့်သူ့အတွက် တကယ်မလွယ်သည့် ကိစ္စဖြစ် သည် ။

“ဖြေလေ ကိုကို၊ သတိုးမေးနေတာ”

“ဟင့်အင်း”

“သတိုးကို ကိုကိုမချစ်ဘူးလားဟင်”

“ချစ်တာပေါ့ ညီမလေးရယ်”

ညီမလေးရယ်ဆိုသည့် အဖျားသတ်စကားလေးကြောင့် သတိုးမျက်နှာလေး ညှိုးကျသွား၏။

“သတိုးချစ်သလို ကိုကိုမချစ်ဘူးဆိုတာ သတိုးသိပါတယ်”

မျက်ရည်စက်လေး လက်ခနဲကြွေဆင်းသွားကာ သတိုးခေါင်းငုံ့လိုက် တော့ သူ သတိုးမျက်နှာ လေးကို အတင်းမော့ယူလိုက်သည် ။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ ညီမလေးရာ၊ ဒါငိုစရာလား၊ ညည်းကို ကိုကို က ချီပွေ့ထိန်းကျောင်းလာခဲ့ရ တယ်၊ အချစ်ချင်းပြိုင်ရင် ကိုကိုကတော င် ပိုဦးမယ်၊ ပြိုင်မလား ပြော”

ထောင်တန်တဲ့ စကား ရယ်ပေါ့ တဲ့ ...

ရင်ထဲက ပွင့်ထွက်လာခဲ့သည့်စကားတွေကို ကိုကိုက
ရယ်လိုက်သဖြင့် သတိုးမျက်နှာဝန်းလေး တွေ အေးစက်စက်ဖြစ်သွားခဲ့
သည်။ ။

မောင်နှမမဟုတ်မှန်းလည်း သိထားကြသည်။ ။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တွယ်တာနေကြတာလည်း မောင်နှမ
ထက် ပိုကြသည်။ ။

ကိုကိုဟာ သတိုးအတွက် တစ်ဘဝလုံးမှာ အချစ်ဆုံး။

ဒါကို ကိုကိုသိနေသည်။ ။

ကိုကို တမင်ဟန်ဆောင်နေတာပါ။

သတိုးပါးပေါ်က မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးတော့ ကိုကိုလက်ကို သ
တိုးဖယ်ချပစ်လိုက်၏။

သတိုးငိုလျှင် ငယ်ငယ်ကတည်းက ပခုံးပေါ်ကောက်ထမ်း၍ ပြေးတ
တ်သည့် မင်းဦးသျှောင်က သတိုးကိုယ်လုံးလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ညင်
သာစွာ သိမ်းပွေ့လိုက်ကာ ...

“ကိုကိုကို အဖြေခက်အောင် မမေးပါနဲ့ သတိုးရယ်၊ ကိုကိုရင်ထဲမှာ
ညည်းထက်မလျော့တဲ့ အချစ်တွေရှိနေတယ်ဆိုတာ ယုံစမ်းပါ၊ ဒါပေမဲ့
ကိုကိုတို့ မှာ ...”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း မပြောနဲ့ တော့”

သတိုး ကိုကိုကို ပြန်လည်ဖက်တွယ်ကာ ခေါင်းခါပစ်လိုက်သည်။ ။

ဟန်ဆောင်ဖုံးဖိနေကြရသည့် ဘဝတွေကို သတိုး မပျော်နိုင်တော့ပါ

ငယ်ငယ်ကတည်းကပဲနေနေ၊ မွေးကတည်းကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မောင်နှမ
မဟုတ်တာက မဟုတ်တာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ချစ်တာကို ချစ်တယ်လို့ မပြောရဘူးလား ...

အ လ ယ် မှာ စည်းခြားနေသည့် အတားအဆီးတစ်ခုကို သတိုး
ကျော်ဖြတ်ဖို့ အသင့်ရှိပေမယ့် ကိုကိုက မသိသလို လုပ်နေသည်။ ။

သတိုးဘာပြောပြော ရှောင်ထွက်သွားတတ်၏။

သတိုးကို ကိုကိုမချစ်လို့ လား ...

★

မှတ်တိုင်မှာ ကားရပ်တော့ လူကကျပ်ကျပ်နှင့် အတင်းတိုးကြိတ်ဆ
င်းရသည်။ ။

စားသောက်ဆိုင်ကိုအလာဆို အစောကြီးရှိသေးတာမို့ လိုင်းကားနဲ့ ပဲ
သတိုးလာနေကျ။

အပြန်ကျတော့ ကိုကိုလာကြိုသည်။ ။

တစ်ခါတလေမှ ဖေဖေလာတာ ...

ခုဆို ဟိုတစ်နေ့ညက ပြဿနာဖြစ်ပြီးကတည်းက မကြိုပါနဲ့ လို့ လ
ည်း တားမရသဖြင့် ကိုကိုပဲ လာကြိုတော့သည်။ ။

သတိုး ကားမှတ်တိုင်မှာ ခဏရပ်ကာ လူတွေကြားထဲ တိုးထွက်ခဲ့ရ
သဖြင့် တွန့်တက်ပုံပျက်သွား သည့်အင်္ကျီကို ဆွဲချ၊ ဆလင်းဘက်ကို ပခုံး
ပေါ်ပြန်ဆွဲတင်လိုက်၏။

ပြီးမှ ဆိုင်ကိုသွားဖို့ လမ်းကိုဖြတ်အကူး ...

“အမေ”

ရေ ၂.၈၂၁ ပတ်ကာရပ်သွားသည့် ကားအဖြူတစ်စီးကြောင့်
လန့်ဖျပ်သွား၏။

အထဲက မျက်နှာတစ်ခု ငဲ့ကျလာသည် ။

နိုင်ငံခြားမင်းသားတွေလို ဆံပင်ရှည်တို့ ကို လာရစ်နဲ့
အပြောင်သိမ်းပြီးကာ မျက်မှန်ရှည်အနက်ကို စွပ်ထားလျက် လင်းအုပ်
စီးမျက်နှာက အထက်တန်းဆန်စွာ ချောသန့်နေ၏။

“ခင်သတိုး ... မင်းကို ကိုယ်ဖိတ်ပါတယ်၊
ကားပေါ်ခဏလေးတက်ပါ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

“စားသောက်ဖို့ ကိုယ်မခေါ်ပါဘူး၊ မင်းကို ကိုယ်ပလာဇာလိုက်ပို့မယ်
၊ မင်းကြိုက်တာ ကြိုက်သလောက်ဝယ်၊ ပြီးရင် ချက်ချင်းပြန်ပို့ပေးမယ်”

သတိုးက လက်ကလေးပိုက်လိုက်ပြီး မဲ့ပစ်၏။

“ရှင်က လူကိုငွေနဲ့ ဆွယ်လိုက်၊ ပစ္စည်းနဲ့ ဆွယ်လိုက်၊ ပေါ်တင်ကြီးပါ
လား၊ ဦးလင်းအုပ်စီး၊ ကျွန်မကို ရှင် အဲဒီလောက်ထိ အထင်သေးနေသ
လား၊ ဆင်းရဲလို့ သိချင်းဆိုပြီးငွေရှာတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ကို
ယ့်လုပ်အားနဲ့ ရတဲ့ ငွေကလွဲပြီး ဘယ်ငွေ၊ ဘယ်အဆောင်အယောင်ကိုမှ
မမက်မောဘူး၊ ရှင့်မှာ ရှိသမျှ စည်းစိမ်တွေ ခုချက်ချင်းလွှဲပေးမယ်၊ တစ်
နာရီလောက်လေး တွေ့ပါရစေဆိုရင်တောင် ဆောရီးပဲ၊ ရှင့်လိုလူနဲ့ အ
တူတွဲလျှောက်လို့ ပွန်းပဲ့သွားမယ့် ကျွန်မဂုဏ်သိက္ခာက ရှင့်စည်းစိမ်ထ
က် တန်ဖိုးကြီးတယ်၊ အဲဒါကို နားလည်စမ်းပါ”

“ဟား ဟား ဟား ...”

သတိုး သူကားကို ကွေ့ရှောင်ကာ လမ်းကို ဖြတ်ကူးလာခဲ့၏။

လင်းအုပ်စီးက မျက်မှန်ကို အသာဆွဲချွတ်ကာ သတိုးကျောပြင်လေးကို ဘက်မှန်ထဲကနေ လိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

ခင်သတိုးဟာ သူ့ရင်ထဲမှာ အမှတ်တမဲ့ကနေ အမှတ်တရဖြစ်လာခဲ့ရာ ...

“ကိုကို လိုက်ပို့ပါလားဟင်”

“မအားလို့ ပါ ညီမလေးရာ၊ တရုတ်နှစ်သစ်ကူး ညီမလေးတို့ ဆိုင်က တရုတ်တွေမို့လို့ ဆိုင်ပိတ်ပေမယ့် ကိုကိုသင်တန်းက ဒီနေ့မှ ခန်းဝင်ခန်းထွက် စစ်ဆေးမှာ ”

“ခန်းဝင် ခန်းထွက်ဆိုတာ ဘာလဲကိုကို”

“စာမေးပွဲပဲပေါ့၊ ခန်းဝင်ခန်းထွက်အောင်ရင် ခါးပတ်ရောင်နဲ့ လက်မှတ်အဆင့်ဆင့်ပေးတယ်၊ ညီမလေးတို့ ပဲ သွားကြနော်၊ မုန့်ဖိုးလိုသေးလား”

“မလိုပါဘူး”

သတိုးက မကျေမနပ်လေး ခေါင်းညိတ်၍ လှည့်ထွက်သွား၏။

မင်းဦးသျှောင် ပင့်သက်ရှိုက်လျက် အခန်းထဲဝင်၍ အဝတ်စားလဲသည်။ ။

“ကိုကို”

သူ အင်္ကျီဝတ်ပြီးတော့ သတိုးကဝင်လာကာ အင်္ကျီကြယ်သီးလေးတွေကို တပ်ပေး၍

“သတိုးကို ဘယ်နေ့ ရုပ်ရှင်လိုက်ပြမှာ လဲ”

“အခု ညီမလေးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားကြည့်မှာ မဟုတ်လား”

“သတိုး ကိုကိုနဲ့ ပဲ သွားချင်တာ”

သူ ပြုံးလိုက်မိပြီး သတိုးလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“လကန်ရက်လောက်ဆို ကိုကိုအားတယ်၊ ဘာကားဖြစ်ဖြစ် ကြည့်မှာ လား ပြော”

“ကြည့်မယ်”

သတိုးက သူ့လည်ပင်းကို လှမ်းဖက်၍ ရယ်နေသည် ။

ပါးမို့လေးတွေနီမြန်းလျက် မျက်တောင်တိုစိပ်စိပ်လေးတွေ ထူနက် နေသည့် မျက်နှာလှလှလေးကို နီးနီးကပ်ကပ်လေး ငုံ့မိုးကြည့်မိရင်း ရင် ထဲမှာ လှုပ်ရှားစပြုလာသည် ။

သူ သတိုးနားက ခွာမှ ဖြစ်မှာ ပါ။

သတိုးလက်တွေကို ဖယ်ချတော့ သတိုးက သူ့မေးဖျားကို ခြေဖျား လေးထောက်၍ နမ်းလိုက်ပြီး ...

“ကိုကိုကို သတိုးချစ်တယ်”

“ညီမလေးရယ်”

နှလုံးသွေးက ပွက်ခနဲ ဆူပွက်လျက် သတိုးကိုယ်လုံးလေးကို သူ ထွေးပွေ့မိတော့မတတ် ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ရိုးရိုးသားသားစိတ်နဲ့ ဘယ်လိုပဲလုံးထွေးနေနေ ...

သွေးဆူသည့်အခါ အထိန်းသိမ်းလို့ မဖြစ်။

သူ စောင့်ထိန်းခြင်းကို ခဲယဉ်းစွာ ဆောင်ရွက်လိုက်ရပြီး သတိုးပခုး

လေးကိုဖက်၍ အပြင်ထွက် လာခဲ့သည်။ ။

“ဟော ... သား အ လုပ်သွားတော့မလို့ လား”

မောင်နှမနှစ်ယောက်ကြည့်၍ ဦးနှင်းမိုးက ဧည့်ခန်းက ကြိမ်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်၏။

“လိုတော့လိုပါသေးတယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေသမီးက ရုပ်ရှင်ပြဖို့ ကျီကြနေလို့ ”

“အံ့မယ် ... သတိုး ကျီကြီလို့ ရသေးလို့ လား၊ သူက ကျီကြတော့ အလိုလိုက်တာကျနေတာပဲ၊ ဟွန်း ...”

သတိုး မျက်စောင်းလေးထိုးတော့ မင်းဦးညှောင်က ရယ်၍ သတိုးပါးလေးတစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွဆွဲ လိမ်ပစ်လိုက်၏။

“နောက်တော့ လိုက်ပြမှာ ပေါ့ ညီမလေးရာ၊ ကိုကို ချောထားတယ်လေ”

“တော်ပါပြီ”

“သမီးက ရုပ်ရှင်သွားမလို့ လား”

“ဒီနေ့ဆိုင်ပိတ်တယ် ဖေဖေ၊ ပြီးတော့ သတိုးတို့ အံ့ပေါင်းရထားတယ်၊ အဲဒါနဲ့ သူငယ်ချင်း တွေစုပြီး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမလို့ ”

ဦးနှင်းမိုးက ရွှင်လန်းမှုမရှိသောအပြုံးနှင့် မင်းဦးညှောင်ကို လှမ်းကြည့်၏။

မင်းဦးညှောင်က ဦးနှင်းမိုးရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ

“ဖေဖေ ဘာပြောစရာရှိလို့ လဲ”

“အင်း ... သားနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောစရာရှိတယ်၊ သမီးသွားချင်

သွားတော့လေ၊ အစစ အရာရာ သတိတော့ထားပါ သမီးရယ်၊ ဟိုတစ်ခါ ပြဿနာဖြစ်ရပုံမျိုး သမီးတစ်ယောက်တည်းဖြစ်ရင် ဘယ်သူကကူညီနိုင်မှာ လဲ၊ ကိုယ်က အများကိုမသိနိုင်ပေမယ့် အများက ကိုယ့်ကိုသိနေ၊ ကြံနေတာကို ဘယ်လိုမှ မကာကွယ်နိုင်ဘူး”

“သတိုးသိပါတယ် ဖေဖေ၊ ရုပ်ရှင်တစ်ကားကြည့်ပြီး ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲလည်မှာ ပါ”

“အေး အေး ... သွား”

သတိုးက လွယ်နေကျကြိုးသိုင်းအိတ်လေးကို ပခုံးမှာ ချိတ်၍ ထွက်သွား၏။

“သား”

“ပြောပါ ဖေဖေ”

ဦးနှင်းမိုး စကားတစ်ခုကိုပြောဖို့ အတင်းကြီး အားယူနေရပုံမျိုးနှင့် နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်ခတ် နေပေမယ့် စကားသံ တော်တော်နှင့်မထွက်။

“ဖေဖေ ဘာပြောချင်လို့ လဲဟင်၊ ပြောရခက်နေတဲ့ စကားမျိုးမို့လို့လား”

“ဟုတ်တယ် သား၊ ဖေဖေ ပြောရခက်နေတယ်၊ ဖြူစင်နေတဲ့ ပိတ်ပါးစလေးတစ်ခုကို စွန်းထင်းသွားမှာ စိုးသလို ဖေဖေစိုးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ မပြောလို့ လည်း မဖြစ်ဘူး”

မင်းဦးသျှောင်က မျက်ခုံးတွေ တွန့်ကွေးသွားလျက် ဖေဖေ ဘာပြောချင်နေသည် ကို ခန့်မှန်းကြည့် နေမိ၏။

ဦးနှင်းမိုးက သားဖြစ်သူမျက်နှာကို ခပ်စိုက်စိုက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“သား ... သားညီမလေးကို ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ”

“ဗျာ”

ဦးနှင်းမိုးက ပင့်သက်တစ်ရှိက်နှင့်အတူ မျက်လွှာချပစ်လိုက်၍ ...

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် သားနဲ့ သမီးကို ဖေဖေ နေရာချထား ပေးချင်တယ်ကွယ်”

မင်းဦးသျှောင် ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားခဲ့သည့်စကား၊ ဦးနှင်းမိုးမျက်နှာကို ငေးမောကြည့်နေ မိလေသည်။

“မောင်နှမ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလည်း သားတို့ သိနေကြတာပဲ၊ သမီးလေး သားကို ဘယ်လိုတွယ် တာသလဲဆိုတာလည်း ဖေဖေသိတယ်၊ ဒီတော့ သားရဲ့ ဆန္ဒကို ဖေဖေသိချင်တယ်”

“ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားပြောတာလဲဟင်၊ ကျွန်တော် ညီမလေးကိုဆက်ဆံတဲ့ ပုံစံက ဖေဖေ စိတ်မချစရာမျိုးဖြစ် ...”

“မဟုတ်ဘူး ၊ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး သား၊ သားက တည်တံ့တယ်၊ စိတ်မှန်တယ်၊ သမီးလေးကို အလိုလိုက်တယ်၊ ဒါကိုယုံကြည်လို့ ပြောတာ၊ သမီးလေး သွားလာလှုပ်ရှားတဲ့ နယ်ပယ် ကျယ်ပြန့် လာလေ၊ ဖေဖေ စိတ်မချလေပဲ၊ ပြီးတော့ သမီးလေးက လှတယ်၊ သူ့အလှကို သူမကာကွယ်နိုင်ဘဲ ခြေတော်တင်မယ့် လူယုတ်မာတွေနဲ့ တွေ့မှာ ဖေဖေ စိုးတယ်၊ သူချစ်တာသူရှာပြီး ထင်ရာ လုပ်သွားတာမျိုးဖြစ်မှ ရင်နာ ကြေကွဲမကျန်ခဲ့ချင်ဘူး၊ သမီးကို လူချမ်းသာနဲ့ ပေးစားမယ်ဆိုတဲ့ ဆန္ဒမျိုးလည်း ဖေဖေမှာ မရှိပါဘူး၊ ဖေဖေသမီးကို ဖေဖေယုံကြည်တဲ့ သားနဲ့ ပဲ လက်ထပ်ပေးချင်တယ်”

ဦးနှင်းမိုးက

မင်းဦးသျှောင်မျက်နှာကို

အကဲခတ်သလို

ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“လက်ထပ်ပြီးကြရင် သမီးလေးကို သား ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စောင့်ရှောက်နိုင်မယ်၊ ပိုပြီးသာယာစိုပြည် သွားမယ်၊ သားတို့ ချင်း မောင်နှမ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ လူတစ်ရာမသိပေမယ့် ဆယ်ယောက်လောက်တော့ သိကြမှာ ပဲ၊ ဒီပါးစပ်တွေ ဘာမှ ပြောဆိုဝေဖန်မလာခင် သားတို့ ကို လက်ထပ်ပေးထားချင်တာ”

မင်းဦးသျှောင် သတိုးကိုချစ်ပါတယ်။ သတိုးက သူ့ကို ချစ်နေမှန်းလည်း သိသည် ။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးကိုယ်တိုင် သူ့ကို ဘယ်ပုံစံနဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတာ အရောင်ခွဲနိုင်သေးရဲ့ လား။

“ဖေဖေကတော့ ပြောပြီးပြီ၊ သားဆန္ဒကို ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော် ...”

“သားမှာ ချစ်သူရှိလား”

“မရှိပါဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဖေဖေရယ်၊ ညီမလေးရယ်ကလွဲပြီး တွယ်တာစရာမရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ပြီ၊ သမီးလေးမှာ ရည်းစားသနာ မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာလည်း ဖေဖေသိတယ်၊ သားကို သူသိပ်ချစ်ရှာတာ၊ ဒါဆို သားတို့ ကို ...”

“နေပါဦး ဖေဖေ၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် ညီမလေးကို မေးချင်သေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးပြီးမှ ပဲ မင်္ဂလာကိစ္စပြည့်စုံအောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားပါ့မယ်၊ မပြည့်စုံဘူးဆိုပေမယ့် ညီမလေးကို တင့်တင့်တယ်တယ် လက်ထပ်ချင်တယ်၊ မင်္ဂလာက မင်္ဂလာနဲ့ တူမှ ဖြစ်မှာ ဖေဖေ”

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ သားတို့ ချင်း ညှိနှိုင်းကြ၊ ဖေဖေကတော့ ဒါ

ကိုပဲပူပင်နေရတာ၊ ခုတော့ စိတ်ချမ်းသာသွားပါပြီ။ ဒီအိမ်ကို အရင်းနဲ့ အတိုးတွက်ပြီး ငွေပြန်အမ်းခိုင်းမယ်ကွာ၊ ဒီငွေနဲ့ သင့်တင့်တဲ့ နေရာတစ် နေရာမှာ တို့ မိသားစုသုံးယောက် တက်ညီလက်ညီ ကြိုးစားရှာဖွေကြ တာပေါ့”

“အတိုးပေးနိုင်နေတာပဲ ဖေဖေ၊ အိမ်ကိုမရောင်းပါနဲ့ ဦး၊ အိမ်ကြီးက နေ အိမ်လေးဖြစ်သွားရင် ညီမလေး အားငယ်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ၊ ဖေဖေ လည်း ဟိုပွဲရုံမှာ သိမ်းကျုံးလိုက်မလုပ်ပါနဲ့ ဖေဖေရယ် ကိုယ်ပိုင်တော့ တာမှ မဟုတ်တာ၊ ရောင်းလိုက်ပြီးမှ တော့ သူတို့ ဟာသူတို့ ကိုင်တွယ်ကြတော့ပေါ့၊ လုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင်အောင်ဆွဲပြပါ၊ ခေါ်ပြပါဆိုပြီး ဖေဖေကိုချည်းခိုင်း၊ ပိုက်ဆံပေးတော့ ကူလီရှင်းပေးသလို ပေးတာ အောက်ကျပါတယ်”

ဦးနှင်းမိုးက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီး၍ နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။

“ဒါဟာ လောကဓံတရားပဲ သားရဲ့ ၊ ဖေဖေမိုက်ပြစ် ဖေဖေ ခံရတာပဲ ၊ ခုချိန်မှာ ဖေဖေလုပ်နိုင်တာ ဒါပဲရှိတယ်လေ၊ အိမ်မှာ ဖေဖေနေရာမ ပျောက်အောင်တော့ ဖေဖေရှာရမှာ ပဲလေ၊ မတားပါနဲ့ ကွယ်”

ဦးနှင်းမိုး သူ့အခန်းလေးထဲ ဝင်သွားလေသည် ။

တိုက်လေးက ရိုးရိုးပုံစံနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ဖြစ်ကာ ခြံလည်း သိပ်တော့ မကျယ်ပါ။

လှပသော ဥယျာဉ်ပန်းမန်စိုက်ပျိုးတာလည်း မရှိ။

ဘေးတွဲက ကားဂိုဒေါင်ရှေ့မှာ ဆို သစ်နွယ်အချို့တောင် ပေါက်နေ သေးသည် ။

အထည်ကြီးပျက်ဆိုသည့်ဘဝမှာ တိုက်ကပါ နွမ်းနေသည် ။

ကားဂိုဒေါင်က ဖုန်တက်နေ၏။

မေမေဆုံးခင်က ကုန်သွားလိုက်တာ တိုက်ထဲမှာ ရေခဲသေတ္တာ
လေးတောင်မှ မထားနိုင်တော့ သည့်အဖြစ်။

တီဗွီနဲ့ စီဒီစက်လေးကိုတောင် သူ ညီမလေးကို ဝယ်ပေးနိုင်ခဲ့တာ တ
စ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်ပဲ ရှိသေးသည် ။

အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြုဖို့ သူ့မှာ အများကြီးလိုဦးမှာ
ပါ။

★